

„Чим се нешто усправи над травом
– лупи главом по пространству плавом,
дан га бодри: расти и не стрепи,
бићеш лепо као што су леви...”

Душан Радовић

Садржај

1.....	Насловна	15.....	Сничкова галерија
2.....	Садржај	16.....	Песници међу нама
3.....	Реч уредника	17.....	Словенци
4.....	Добро дошли, најмлађи	18.....	Европски дан језика
5.....	Литерарци	19.....	Бициклијада
6.....	Ученик генерације	20.....	Дан здраве хране. Дечја недеља
7.....	Вуковци. Сајам образовања	21.....	Шта све умемо
8.....	In memoriam – Ивана Бабић	22.....	Поздрав од осмака
9.....		23.....	
10.....	Литерарци	24.....	Млади сликари
11.....		25.....	Стрип
12.....	Екскурзија осмака	26.....	Смешна страна
13.....		27.....	Свако има нешто лично.. Конкурс
14.....	Сничкова галерија	28.....	Мали матуранти

Сничак

Лист ученика Основне школе „Емилија Остојић“

Број 42, јун 2025. године

Издаје: ОШ „Емилија Остојић“, Пожега, Књаза Милоша 26

Први број изашао 1975. године

Оснивач: Радина Радојевић, наставник

Логотип листа: Недељко Вуковић, наставник

Редакција: Новинарска секција

Уредник: Соња Стоковић, наставник

Лист је настао у сарадњи са

учитељима и наставницима школе

Рад на насловној страни: Анита Митровић VIII 4

Штампа:

Фото-студио Exclusive

[e-mail: sonja.stokovic@gmail.com](mailto:sonja.stokovic@gmail.com)

*на појединим странама коришћене су апликације преузете са интернета

Реч уредника

Драги наши сничковци :),

Хвала вам што сте и овог пута потражили свој школски лист. Без вашег погледа, додира, тренутка посвећености, „Сничак“ не постоји. Посебно хвала оним малим ствараоцима који су својим учешћем допринели да овај број настане и засветлуца и ове необичне године. Јер, није било лако овај пут ући у рутину свакодневице потребне за настанак вашег чувара успомена.

„Сничак“ је управо то – белешка о вашем одрастању, чувар ваших драгоцених тренутака који сведоче о томе ко сте и ко можете бити. Сакупљали смо заједно, ваши учитељи и наставници и ми у „Сничку“, оно што сте ви ове године стварали. „Сничак“ бележи и чува трагове ваших стопа кроз наше ходнике и учионице, свестан да је ваше присуство – гласови, граја, речи, песма, игра, задаци, шале, мале несугласице и велика помирења – оно што је пулс наше школе. Волимо када куца правилно и здраво.

Радујте се сваком тренутку и трудите се да сваки од њих проживите потпуно и свесно, искрени и добри и према себи и према другима!

Сакупљајте осмехе, и своје и туђе! Грађевина ваше будућности биће тако чвршћа.

Галебова песма

Уз море шири крила сан,
галеб лети ка новом дану.
Не чује шапат старих јаата,
већ слободу зове, врата златна.

Галебе, зашто луташ?

Зашто хоризонт тако силно гуташ?

„У лету је душа, у лету је све,
не желим да будем као сви пре.“

Ветар му прича о путевима плавим,
док јаато шапуће: „Остани с нама, правим.“

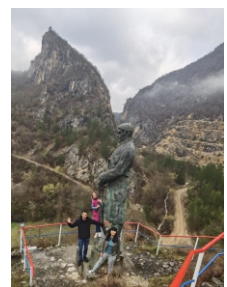
Али он зна да свет није мали,
да крила су створена за снове велике.

Кроз сваки пад, кроз сваку бол,
на небу тражи нови пол.
Јер летети значи постати цео,
прелазити границе тела и дела.

Али, ти ниси само галеб сиви,
твоја прича вечност живи.

Сви који се плаше да буду сами,
у твојем лету нађу снагу да крену ка тами.

И зато лети, шири крила,
свака висина те зове, мила!

Добро дошли, најмлађи!

Дан пред почетак нове школске године школа је била у свечаном духу и руху. Највеће заслуге за то припадају ученицима IV разреда који су са својим учитељима, Миром Јордовић, Маријом Спасојевић, Светланом Илић и Милицом Арсић, припремили и извели свечани програм у част добродошлице својим најмлађим другарима – ученицима првог разреда.

На пространом платоу испред улаза у главну школску зграду, окупио се велики број чланова породица најмлађих ученика да присуствују најрадоснијем догађају у животу својих малишана. Сви присутни су уживали у богатом и атрактивном програму, у коме су се смењивали игра, плес, скечеви, рецитовање, извођење музичких композиција на више различитих инструмената...

Све прваке и њихове родитеље поздравила је директорка школе, „широм им отворила врата“ њиховог другог дома и пожелела срећу и успех. Потом је уследила прозивка, фотографисање по одељењима и заједничко фотографисање, а онда је свака учитељица повела своје прваке и њихове родитеље у учионице. Ту их је чекало још једно лепо изненађење – свечане декорације, украси, поруке добродошлице, комплети бесплатних уџбенике за све ученике (које је обезбедила СО Пожега) и пригодни поклони (мајице, школски прибор, слаткиши), које је школа припремила својим најмлађим ученицима.

Припремиле:

Милица Тошић Рудић, психолог, и Светлана Илић, учитељица

Растимо уз лепе мисли, речи и поступке

Раст у животу није само физички процес, већ и духовни и емотивни. Да бисмо постали бољи људи, треба да непрестано негујемо лепе мисли, речи и поступке. Свака од ових вредности нас обликује, формира као личности и утиче на нашу околину и на нашу будућност.

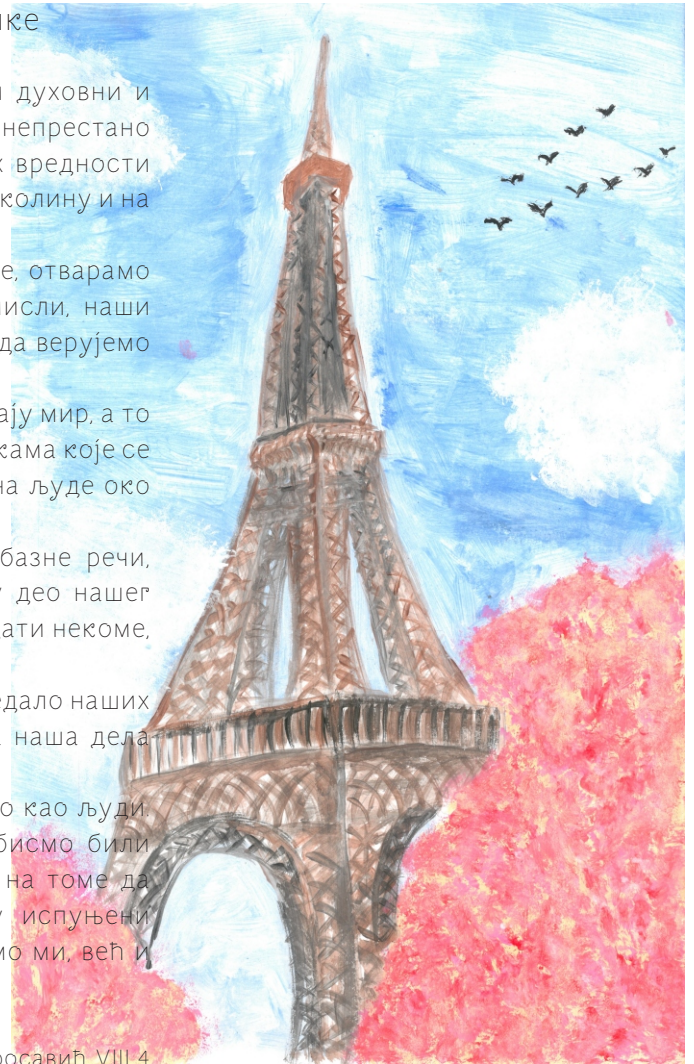
Лепа мисао је темељ. Кроз позитивно размишљање, отварамо велике путеве ка циљу и срећи. Када имамо лепе мисли, наши поступци постају јаснији и исправнији, јер почињемо да верујемо у себе и у оно што нам овај свет нуди.

Мисли треба да буду добре и љубазне, јер оне стварају мир, а то нам омогућава да се носимо са свим животним препрекама које се појаве. Замишљајући свет са осмехом, преносимо то на људе око себе и тиме чинимо свет лепшим местом.

Речи су попут енергије. Када бирамо лепе, љубазне речи, мотивишемо друге, јер речи које изговарамо постају део нашег карактера. Лепа реч је најлепши поклон који можемо дати некоме, она доноси утеху, охрабрење и љубав.

Поступци су део нашег одрастања. Поступци су огледало наших мисли и речи. Ако желимо да будемо бољи, треба да наша дела одражавају наше лепе мисли и речи.

Када спојимо лепе мисли, речи и поступке, растемо као људи. Постајемо бољи према себи и околини. И зато, да бисмо били заиста испуњени овим вредностима, морамо радити на томе да наши умови, наши гласови и наши поступци буду испуњени љубављу, поштовањем и добротом. Не само да растемо ми, већ и они који нас окружују.

Анастасија Миросавић VIII 4

Дуња Марјановић V 1

Свако од нас има право на свој зрак сунца и стопу земље

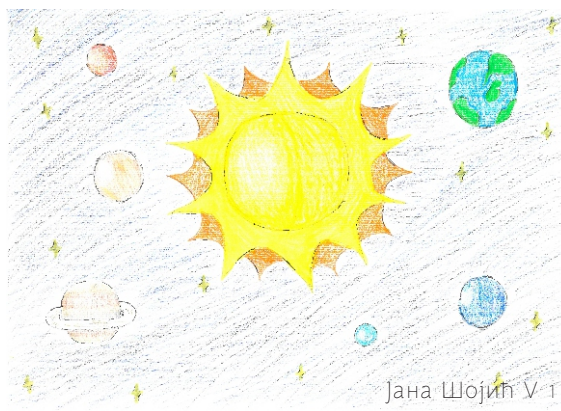
Наша планета има много проблема, који углавном потичу од нас. Да ли смо икада размишљали о чињеници да неко, у некој држави на другом крају света, може притиском на дугме да уништи све што постоји?

Људи су рођени равноправни, па зашто их онда одвајамо због њихове расе, религије, мишљења или изгледа? Људска бића умеју да буду зла и уништавају земљу на којој друга бића живе само због новца. Да ли замишљамо последице које остављамо будућим генерацијама због нашег тренутног добитка? Можда те исте генерације неће имати иста права као ми. Уништавамо земљу на којој ће живети наша деца, наши унучици и њихова деца! Никада нисмо застали да помислимо како ће њима бити. Људи започињу ратове због ситних разлика код својих комшија, разлика које су на крају небитне. Оно што јесте битно и приметно су последице тих конфликта: изгубљени људски животи, уништено тле, исцрпљени ресурси.

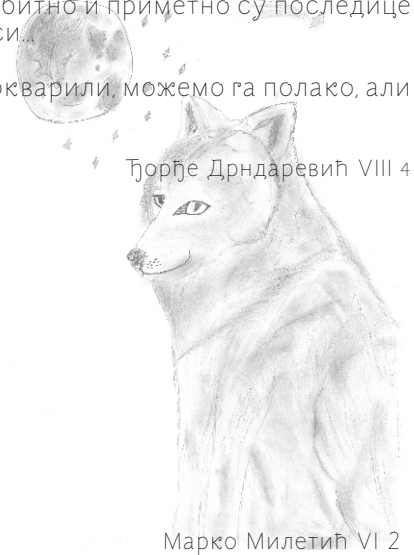
Оно што желим да кажем је да овај свет није савршен, али ми, који смо га покварили, можемо га полако, али сигурно поправити.

Вања Радовановић

Јана Шојић V 1

Ђорђе Дрндаревић VIII 4

Марко Милетић VI 2

Ученик генерације 2024. год. Елена Стефановић

Са Еленом Стефановић, бившом ученицом одељења VIII 1, а садашњом ученицом Гимназије „Свети Сава“, упознају нас Дуња Ојданић и Јована Вуковић VIII 4.

Елена је наш ученик генерације претходне школске године.

Ко је Елена? Откријмо заједно, угледајмо се на њу и научимо колико је за успех важна добра организација.

Дуња и Јована: Какав је осећај бити ђак генерације? Да ли ти је то био циљ? Колико је било тешко доћи до тог циља?

Елена: Бити ђак генерације је заиста предиван и посебан осећај. То ми није био циљ искључиво, али сам се увек трудила да дајем свој максимум, јер верујем да се труд увек исплати. Није било лако, било је и много обавеза и напорних тренутака, али добра организација, посвећеност и подршка драгих људи су ми много помогли.

Дуња и Јована: На која такмичења и секције си ишла? Где си постигла најзапаженије резултате?

Елена: Учествовала сам на бројним такмичењима, али највише сам волела такмичења из математике, физике, хемије и биологије. Била сам и део одбојкашке секције, што ми је било веома лепо искуство. Такмичења су ми била изазов, али и прилика да учим нешто ново и упознам занимљиве људе.

Дуња и Јована: Да ли си имала неки посебан начин организације и учења?

Елена: Посебно сам захвална свом разредном, Раду Вучићевићу, који ми је увек био подршка, и наставницима Александри Весовић и Гордани Николић, које су ме мотивисале и бодриле кроз све изазове.

Дуња и Јована: Да ли ти је неки наставник посебно помогао око школовања?

Елена: Посебно сам захвална свом разредном, Раду Вучићевићу, који ми је увек био подршка, и наставницима Александри Весовић и Гордани Николић, које су ме мотивисале и бодриле кроз све изазове.

Дуња и Јована: Који предмети су ти били омиљени?

Елена: Највише сам волела математику, физику, хемију и биологију. Ти предмети су ме увек занимали и била сам радознала да откривам како свет око нас функционише.

Дуња и Јована: Имаш ли неко посебно искуство током досадашњег школовања?

Елена: Екскурзија у осмом разреду ми је остала једно од најлепших и незаборавних искустава. Такође, учешћа на такмичењима и тренинзи су ми донели много драгих успомена.

Дуња и Јована: Каква сећања те везују за основну школу и претходно одељење?

Елена: Основна школа ми јако недостаје. Волела бих да могу да се вратим бар на један дан. Одељење ми је било као друга породица, много лепих тренутака смо делили и све то заувек остаје у срцу.

Јована и Дуња: Волиш ли спорт? Бавиш ли се спортом?

Елена: Да, тренирам одбојку дуго и то је мој омиљени спорт. Тренинзи су ми увек били забава и прилика да научим важне животне лекције, као што су тимски рад, дисциплина и истрајност.

Јована и Дуња: Волиш ли филмове, природу, имаш ли неки хоби?

Елена: Обожавам да гледам филмове и серије – то ми је омиљен начин опуштања. Такође, волим природу и сваки излазак напоље ме испуни позитивном енергијом.

Јована и Дуња: Волиш ли књижевност?

Елена: Волим да читам кад имам времена и верујем да књиге могу да нас науче много чему, не само свету, већ и нама самима.

Јована и Дуња: Каково искуство си стекла у Петници?

Елена: Петница ми је једно од најлепших искустава до сада. Било је прелепо – упознала сам много паметних и занимљивих људи, научила много нових ствари и осетила како је то бити окружен знањем, радозналешћу и инспирацијом.

Јована и Дуња: Да ли ти се допада нова школа?

Елена: Нова школа је супер, али основна школа и другари из ње заузимају посебно место. Навикавам се полако, упознајем нове људе и радујем се свему што долази.

Јована и Дуња: Опиши нам један свој радни дан.

Елена: Устанем, идем у школу, трудим се да испратим све обавезе. Кад дођем кући, урадим домаћи и учим, а затим идем на тренинг. После тренинга, ако имам још обавеза, завршим их и спремам се за спавање. Трудим се да ми сваки дан буде испуњен и добро организован.

Јована и Дуња: Чиме желиш да се бавиш након школовања?

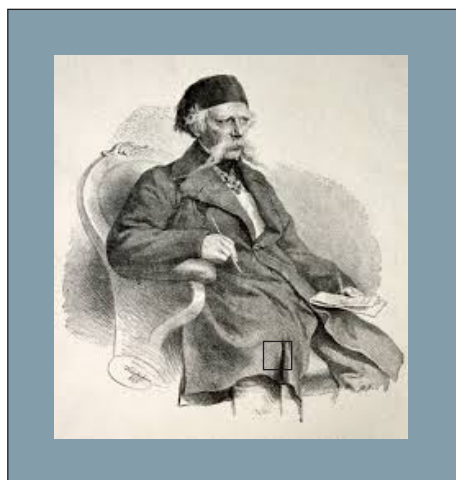
Елена: Желим да postanем кардиохирург. То је мој сан, јер верујем да је помагање људима најплеменитији позив који неко може да има.

Јована и Дуња: Имаш ли неку поруку основцима и бившим наставницима?

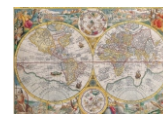
Елена: Свим бившим наставницима велико хвала на труду, подршци и знању које су ми пренели. Ћацима бих поручила да не одустају од својих циљева, да буду упорни, да верују у себе и да се не боје да сањају велико!

Носиоци Дипломе „Вук Караџић“ 2024. г.

Елена Стефановић

Мина Бабић

Емилија Мићовић

Ивона Ристовић

Нађа Јовановић

Валентина Михаиловић

Павле Јордовић

Катарина Видаковић

Јована Николић

Сајам образовања у Београду

Последње недеље октобра, на Сајму образовања у Београду, наша школа је имала достојну репрезентацију. Вођени својим наставницима, који су дали све од себе да школу представе у правом светлу, да прикажу све оно вредно и лепо што се у њој одвија, наши ученици су блистали и тако скренули пажњу главних организатора на себе и на ОШ „Емилија Остојић“ из Пожеге. :)

Ивана Бабић (1977–2025)

професор српског језика и књижевности

in memoriam

Све је отишло заједно са олујом. Однела је прах живота на својим крилима таме и бола. Однела је сваку мелодију, сваку боју, сваки уздах и сваку наду—наду да ћу поново осетити твој мирис, твоју љубав, твоју песму, твој живот, твоје нежно срце како удара о груди.

Моја мама је одувек била лепа попут природе. Била је лепа попут заласка сунца, попут пролећног цвећа, попут великих морских таласа, попут светлуцавог белог снега у оштрој, дубокој зими. Сада је све то постала. Сада она плете нити живота, на свом небеском платну осликава свод, бира боје сунца, боји цвеће. И верујем да је срећна што сваки дан може да осликава облике своје лепоте.

Када се хладне капљице кише спусте са небеског свода на топлу земљу, она ми показује да јој недостајем исто колико и она мени. И где год да је, на ком год сунчевом зраку да спава, шаље ми снагу — снагу јачу од најмоћније силе на свету. Када год паднем, та њена снага ми даје вољу да устанем и да живим онако како је она умела—да волим и гледам свет баш онако како га је она гледала. Да наставим даље са њеном и својом снагом, са њеном и својом лепотом.

Увек ми је говорила да је била најсрећнија на свету када ме је први пут угледала, када ме је осетила, када ме је први пут у руке узела. Од тренутка када сам дошла на овај свет, ја сам била њен живот, њено светло и њена срећа. И сада идем даље — за мене и за њу, за мој и за њен живот, за моју и за њену снагу.

Љубав је оно што даје животу и смрти смисао, зато што она никада не умире. Она заувек остаје уклесана у човека. Моја мама никада није отишла. Она је ту, иако је не видим. Видим сваки излазак и залазак сунца који ми она шаље, у сваком топлим лету, у свакој хладној зими, у свакој капи кише. Она живи и живеће заувек кроз лепоту коју је послала на ову земљу да нас подсети да је ту, да мотри на нас, да нас чува и милује топлим уздасима пролећног ветра.

Марија Бабић

Мојој најдражој и јединој...

Дуго покушавам да седнем и пишем о теби, о нама, о ономе што је остало, о ономе што смо биле, о ономе што ми недостаје, о свему... Да, тешко је писати јер не знам одакле да почнем. Не знам како да организујем своје мисли, овај лист папира. Око мене само конфузија и метеж од осећања, сећања, суза, бола, нестварности тренутка. Све је свеже, све је невероватно и незамисливо!

Прошао је децембар, месец без имена... Време није стало, јургазмахнито и не враћа се. Недостајеш, а ту си свако јутро, свако вече, у оку, сузи, мислима, у мојој души. Желим да размишљам о теби у оном најлепшем светлу, да те видим онакву каква си била и да проживим у сећању само лепе тренутке. Моја лепа, насмејана, врцава сестра! Искрена, непосредна, весела, позитива! Не могу да се помирим са чињеницом да нисам способна да размишљам у том смеру зато што су патња и бол већи од целог живота проведеног са тобом, а последњих годину дана витлају у мом сећању и не остављају ме на миру уз безброј питања на које немам одговоре. Било је тешко, било је много тешко, али ти си се борила. Ми смо се борили! Онда када смо видели крај борбе, настао је бесомучни тренутак падања у понор. Падали смо у провалију и дошли до дна! Веровала сам да се можемо дићи и наставити, веровала сам да није све изгубљено, веровала сам у све, само не у оно што се десило! ЗАШТО? Никада нећу сазнати одговор!

Делиле смо све, животе, нераздвојно као сестре и најбоље другарице, дом наш, пријатеље, наше две кћерке, посао и ђаке, исту школу и колеге, заједничке активности, интересовања, планове, смех и радост, надања, разочараност, патњу и бол, болест, добро и зло, несебично, искрено, непатворено, како смо само нас две умеле. Живеле, расле и мењале се заједно као сестринско биће које дише и постоји за добробит нашег заједничког постојања. То је веза коју бих пожелела свакој сестри или брату испод небеског свода.

Људи су имали обичај да кажу да нас две не лично. Свака спољашња или унутрашња неподударност развила је безброј тананих осећања само нама двојма знам, недокучиву интуицију, приврженост, разумевање, непорециво вечну везу љубави и саосећања. Ти си увек била радост, а ја снага... Срце увек заигра и разгали се уз твој осмех, врцавост, искреност и хумор. Свака кућа, породица, заједница треба да има једну Ивану која својом појавом заголица пажњу, оплемени и испуни простор и људе позитивном енергијом и непосредним хумором. Тешко је замислити живот без тебе! Песма губи ноте, остаје текст без музике. Појава твоја, лепота твоја, топлина твог загрљаја, корак твој... Видим те... Осећам те... Стегла сам то осећање, не дам га, желим га заувек.

Недостајеш
 као сунце,
 као ветар,
 као нада,
 као радост,
 недостаје
 твој осмех,
 твоја веселост,
 твоја песма,
 твоје очи,
 твоје лице,
 твоја прича,
 твоја шала,
 твоја коса,
 и стисак руке јак,
 пољубац,
 твоја подршка,
 речи твоје,
 твоје – волим те,
 твоје – љубим и волим,
 кафа са тобом,
 игра твоја,
 покрет твој,
 мирис твој,
 душа твоја,
 љубав према свему што живи,
 деци и људима,
 а изнад свега према
 животињама, Чупку, Налки...
 твоје – секино злато,
 драглице моја,
 Маринке – идемо ли...,
 хоћемо ли,
 о Срђане, какав си фрајер,
 опет се свађаш са Марином,
 како ми је добро било вечерас,
 твоје – бесна сам,
 изнервирала сам се,
 а ја ти кажем – полако,
 биће све у реду,
 а ти мени – добро кад кажеш,
 нећу се нервирати,
 идемо на пиће,
 баш је леп овај живот,
 хоће ли са мном бити све у реду – кажеш,
 хоћу ли оздравити,
 знам,
 биће све добро,
 и ја знам да мора бити добро,
 добро, идемо даље,
 имамо планове,
 идемо у позориште,
 биоскоп,
 на књижевне вечери,
 концерте,
 читамо и причамо,
 правимо представе, смејемо се,
 живимо, певамо и играмо,
 Где си,
 ко те однео са сунцем,
 са ветром,
 према небу,
 далеко, сам бог зна,
 недостаје твој живот,
 без којег нема више живота
 какав смо имали...
 Тешко је помирити се са одласком твојим,
 на земљи остаје тама,
 отишла си са сунцем, ветром...
 И зашто смо те пустили,
 и зашто си нам ишчезла,
 и откинула део мене,
 и како,
 и зашто,
 милион питања,
 знам,
 појавићеш се као звезда,
 сијаћеш,
 посматраћеш нас,
 све док се не сретнемо поново,
 међу звездама,
 звездо моја,
 љубим и волим!

Свако јутро с осмехом благим,
 Пред таблом стоји, срце јој сија,
 Речи те нежне, а поглед драг,
 Као светионик за све нас.

У њеним очима знање сја,
 Топлина у гласу том,
 Свака лекција песма постане,
 Свака грешка – само је мост.

Кад паднемо, руку пружи,
 Кад застанемо, ветар је благ,
 У свету где брзина руши,
 Она је миран, сигуран траг.

Можда ћемо једном поћи далеко,
 Сновима својим дотаћи свет,
 Ал' увек ћемо носити сећање неко
 Њен глас, њен осмех, њен савет леп.

Хвала ти што си била ту,
 Светло у дану, путоказ јак,
 Мојој драгој наставници,
 Од срца једно велико хвала.

Николина Стевић VII3

Када је реч о мојој професионалној филозофији, сматрам да је од непроцењиве важности чињеница какав ће ученик изаћи из моје учионице. Трудим се да својим ученицима кроз упознавање са књижевним текстом, ликовима, њиховим животима, различитим срећним или несрећним судбинама, манама или врлинама, пренесем љубав према читању и књизи као извору важних животних мудрости. Задовољна сам и срећна када моји ученици успеју да формирају позитивне ставове о животу, које аргументовано бране.

Тренутак... Јер, ми нисмо вечни. Створени смо да будемо, прођемо, окусимо и на крају бестрага нестане. Таква нам је судбина људска. Помало комична, али у основи окрутна.

Година 1995. У једном једином тренутку када све око мене утихне и стане, када живот мирује и природа спава, пробуди се у мени чежња за нечим што ме одржава, даје ми снагу, духовно ме храни, пробуди се притајена жеља за књигом. Тек онда видим једну нову визију света, извршавам једну нову спознају живота и његовог тока у коме сама учествујем... Зар читав свет, космос, у ствари не представља „ватру која се с истом мером пали и гаси“, и зар само једна звезда у бескрајном кругу, у бескрајном мноштву звезда не представља мене, тако сићушну и малу, тако далеко. Зар та једна звезда неће с временом ишчезнути? Иза ње неће можда остати никакав траг. Мислимо! А можда и хоће! Ко зна?!

Да ли ћу ја оваква каква јесам успети некада можда да исцртам кривудава линију живота, да ходам на врховима прстију и да додирујем ту танку нит која се сваког боговетног тренутка искидати може. Ретка би то част била.

Желела бих, кажем, да се читаво небо отвори и обаспе све људе божанском светлошћу, желела бих да љубав траје дуже од једног трена, желела бих да лишће никада не промени своју праву боју, зелену боју живота и не увене, нестане.

У мом животу постоји особа чија топлина и посвећеност остављају неизбрисив траг.

Наша наставница Ивана није била само наставница, већ неко ко је разумео тишину, осећао туђе бриге и умео да буде присутан када је то било најпотребније. Она није само предавала, она нас је чувала, бодрила и веровала у нас онда кад нико није. Њена способност да нас разуме и изађе у сусрет, пружајући подршку и охрабрење, учинила је сваки час посебним. Била је једна од оних наставника који су са нама делили приче из свог живота и детињства, откривајући нам праву суштину живота. Осмех који је увек носила на свом лицу одисао је осећањем сигурности и мира, не тражећи ништа заузврат, док је њено присуство потискивало све бриге и сумње, остављајући утисак да је све у реду.

Данас, иако физички није присутна, она и даље живи, али на другачији начин. Живи у нама, у нашим срцима, а свака помисао на њу буди предивне успомене које никада не бледе

Милица Николић VII3

Литерарци

Најбољи друг

Вукашине, знаш ли шта ми је на уму?
Могли бисмо ми ићи у шуму.
Знам да крабе волиш ти,
Зато хајдемо пливати.
Ти си мени добар друг,
Па ћемо се возити бициклима један круг.
Хајде да се тркамо све до циља,
То је отприлике осам миља.
За тебе ћу увек бити ту,
Господине Перуничкићу.

Љубиша Марковић V1

Друг

Има један друг
Што те много воли
Он те веруј воли
Кад другарство боли.
Има један друг
Што са тобом дели
Када му је лоше
И кад се весели.

Тамара Буквић V1

Мама

Мама је моје највеће благо,
Она ме мази: „моје сунце, моје драго“,
У њеном срцу места има
Да се насмеши свима.
Она је небо, сунце, вода...
Она је чак лепша и од Бога.
Мама мирише попут цвета
Од којег замирише цела планета.
Мама је лепа и добра дама,
Није ни чудо што се зове мама.
Маму волим највише на свету,
Она ће за мене увек бити ту.

Лана Маричић V1

Најбоља другарица

Нежна као цвет,
Лепа као ружа,
Другарица је ту
Да ти љубав пружа.
Чак и кад си тужна,
Она те развесели,
Другарица је ту
Да с тобом срећу дели.

Вања Радовановић V1

Моја домовина

Домовина је земља наших предака.
Домовина је земља у којој сам рођена.
Домовина је земља у којој желим да будем срећна.
Домовина је радост, љубав и поштовање.
Живети у својој земљи је највећи дар живота.

Над мојом домовином
надвио се сиви облак зла.
Прети да ће нам узети слободу.

Али, моја домовина је однеговала своју младост.
Младост ће јој вратити понос и достојанство.
Младост ће вратити и све добре људе
који су морали да је напусте.
Тај дан је близу
Сви ћемо се борити за своју домовину.

Елена Савић IV4

Другарство

У животу када желим
Радост с неким да поделим,
Или проблем кад се ствара
Тад се сетим свог другара.

Другар и ја скоро увек
Помажемо једно другом
Било да се веселимо
Или боримо са тугом.

Као што је кроз векове
Цар волео своје царство
Тако и ја сада волим
Свога друга и другарство.

Песма о најбољем другу

Свако у животу
има доброг друга,
пужа му доброту,
дугу као пруга.

Са другом јабуку делиш
Са другом седиш у парку,
Чиниш све што пожели,
И друга чуваш у мраку

Јана Шојић V1

Открићу вам једну тајну

Пре неколико недеља, у нашем комшилуку нашла сам мало штене. Изгледало је врло изгладнело и уплашено. Иако сам знала да родитељи не би одобрили да доведем кућног љубимца, одлучила сам да му помогнем. То је постала моја мала тајна.

Преместила сам га у напуштenu кућицу иза наше гараже. Сваки дан сам му доносила остатке хране и бринула о њему. Однела сам му имало јастуче да би му било топлије. Уживала сам да му помажем.

Када су родитељи сазнали за моју малу тајну, били су изненађени, али су разумели колико ми је штене значило. На крају однели смо штене у село. Дала сам му име Медо. Кад год одем у село, веома се обрадујемо и Медо и ја.

Елена Ивановић II 2

Особа којој се дивим

Дивим се свом тати јер увек све постигне.

Он воли исту музику као и ја. Волим како пева, ради задатке и прича енглески језик. Када сам била мала, увек ми је читао приче за лаку ноћ и увек ми је био подршка. Волим када ми свира бубњеве и синтисајзер.

Волим свог тату највише на свету.

Аница Ђокић II 2

Лако је осудити, а тешко је разумети другог

Често сви мислимо да смо у праву, али шта да радимо када, заправо, нисмо?

Питамо се да ли опростити или наставити инатити се.

Колико ми се само пута догодило да осудим некога без разлога, па се испостави да баш и нисам била у праву... Лако је туђе поступке осудити, а да претходно о својим нисмо размислили.

Увек је лакше коментарисати да неко плаче него запитати се због чега. Ми ни не пријемо да питамо зашто је тако, шта није у реду. Тешко је разумети људе, али то је у нашем узрасту нормално, јер не можемо сви да размишљамо исто. Некад ћемо нечији савет прихватити одмах, а некад тек када нам се наше паметовање „обије о главу“.

Тешко је разумети људе и када немамо слична интересовања, када нас не привлаче ствари око којих бисмо се сложили. Знаш да људи често кажу оно што не мисле, па дође до свађе. Ипак је боље попричати о стварима око којих се не слажете него осудити одмах другог.

Верујем да би, када људи не би толико осуђивали једни друге, све било лепше и боље. Пре него што неког осудимо, треба да се ставимо на његово место и да добро размислимо.

Теодора Ристовић VII 2

Доживљај са распуста

Прошлог распуста, отишла сам код ујака у Београд да проведем неколико дана. Било је узбудљиво јер сам била сама, без маме и тате. Ујко ми је обећао да ћемо посетити нешто веома посебно – Музеј илузија.

Када смо стигли, све је изгледало као из бајке. Прво смо ушли у собу пуну огледала, затим у собу где је све изгледало као да се окрепе. То се зове оптичка илузија, објаснио ми је ујко. Најзабавније је било у соби где сам изгледала много мања од своје сестре Доде.

Једва чекам да поново посетим Београд и овај чаробни музеј.

Елена Ивановић II 2

Ђачка путовања – екскурзија осмака

Милица Живковић VIII 4

Тог јутра, аларм је зазвонио другачије. Није то био обичан школски дан – био је то почетак краја једног поглавља.

Иако су кофери били спаковани, а осмеси на лицима, у ваздуху се осећала тишина неизговорених мисли – ово је наша последња екскурзија у основној школи, последње заједничко путовање, последње успомене које ће се урезати у детињство које полако одлази.

На паркингу већ су чекали аутобуси. Сунце се пробијало кроз јутарњу маглу, као да је и оно знало да је тог дана нешто посебно. Родитељи су стајали са стране и посматрали своју децу која се грле, смеју и довикују, а свако се труди да сакрије емоције. Било је оне благе нелагоде пред пут, али и неке чудне празнине, јер сви смо знали: ово путовање није ни као једно претходно.

Улазак у аутобус био је тиши него обично. Нико није трчао ни правио уобичајен хаос. Неки су се смејали, други гледали кроз прозор у тишини, свако носећи у себи тежину растанка који се приближава. Ипак, чим је аутобус кренуо, осмеси су превладале. Музика је почела, као што су и приче и шале почеле да лете између редова аутобуса, као последњи плес једног разреда.

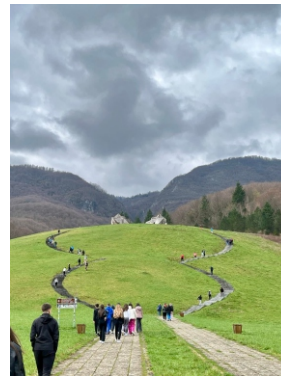
Убрзо смо стигли на границу са Републиком Српском – било је нешто посебно у томе, као симбол нечега већег. Наставник Милан је прошао кроз аутобус скупљајући пасоше из руку пружених преко седишта. Имао је онај свој познати благи осмех и поглед пун разумевања. Знао је шта ова екскурзија значи свима нама. Током целог путовања, наше разредне старешине биле су и више од тога – били су наши водичи, наши чувари, наши тихи ослонци. У сваком брижном погледу, у свакој пажљиво изговореној реченици осећала се њихова жеља да нам ово путовање остане у најлепшем сећању. Нису чували само нашу безбедност, већ и део наше младости. И зато им неизмерно хвала – што су били уз нас, стрпљиви и насмејани, чак и када смо били гласни и несташни. У тих неколико дана показали су да разредни старешина није само звање, већ и више од тога, срце које куца заједно са разредом.

Стигли смо до места које као да је ушушкано међу векове. Манастир Добрун. По изласку из аутобуса, обавила нас је посебна атмосфера – мир, спокој и осећај да време тамо тече спорије. Камени зидови, једноставни, али достојанствени, сведоче о стотинама година историје, молитве и наде.

Мирис тамјана, светлост свећа и иконе које нас посматрају из вековне даљине. Цвеће око манастира нежно и уредно, јер га неко сваког јутра додирује с љубављу.

Пут нас је даље водио ка Тјентишту. Пролазили смо кроз кањон реке Сутјеске, кроз пределе који су лепотом остављали без даха. У нама је нарастало узбуђење услед величанствене природе. Знали смо да ћемо ово путовање препричавати.

Тјентиште је место које само говори о себи. Ходали смо полако, ослушкујући историју у сваком кораку, са поштовањем према свима који су дали живот за оно у шта су веровали, за слободу. Огроман споменик, коме су сви наши погледи полетели, моћан је симбол борбе и слободе. Док смо се шалили и фотографисали, настао је тренутак тихе захвалности. Јер Тјентиште није било само дестинација, било је лекција која се заувек памти.

Наставили смо путовање ка Требињу. Како смо се приближавали, ваздух је постајао другачији, мекши, топлији, као да нас грли дахом југа, валом мора. Сунце је обасјавало крошње раскошног дрвећа, заљуљане благим ветром. Сваки удисај мирисао је на пролеће.

Требиње нас је дочекало спокојно и достојанствено. Град као са разгледнице, окупан светлошћу, са уским калдрисаним улицама, каменим кућама и палмама које се њишу поред реке Требишњице.

Све је било мирно, а опет пуно живота. Стари мостови и зидине које причају старе приче. Деца трче трговима, кафане тихе и пуне душе, а цело Требиње дише лагано, свесно своје вредности и лепоте, којима се не размеће. Заволели смо га у тој једноставности, тихо, без буке.

Његове улице дишу медитеранским дахом. Ветар разноси мирис лаванде, чемпреса и камена. Људи су насмејани и љубазни. Све је деловало познато као да нисмо први пут у Требињу, већ као да смо му се вратили. Ово је место које се осећа срцем.

Херцеговачка Грачаница је прелепа, мирна и достојанствена. Поглед се отимао далеко, преко крова града, зелених брежуљака до стеновитог Леотара. Небо кристално плаво, ветар благ, са мирисом борова и камена угрејаног на сунцу. Све око нас говорило је о вери и миру, о томе колико су лепа места где душа може да предахне.

Хотел „Леотар“ је у срцу Требиња. Окружен је палмама, светлима града и благим ветром. Дочекао нас је топло и пријатељски. Вечера је протекла у пријатном расположењу, уз смех, размену утисака и фотографија. Увече, неки су прошетали поред реке, а неки су седели на тераси упијајући вечерњу тишину Требиња. Те ноћи, под светлима града, уз звуке тихе градске музике, заспала сам мирно, испуњена захвалношћу што сам баш сада баш ту, у једном малом херцеговачком граду, али већ великом у нашим срцима.

Сутрадан смо посетили манастир Тврдош. Пут до манастира водио је кроз винограде и камените пределе, а како смо се приближавали, пред нама се указао приказ манастира смештеног уз саму стenu, као да је израстао из ње. Ово место зрачи снагом вере. Мирис воска, тихе молитве и иконе које гледају са зидова... Осећај као да смо закорачили у нови свет.

Након Тврдоша, наставили смо према Мркоњићима,

родном месту Василија Острошког. Кућа у којој је рођен је једноставна, камена, у тишини која говори више од речи.

Након Мркоњића, поново смо села пријатељске тишине заменили за живот градских улица. Стари град мирише на историју и лаванду. Ветар је доносио удаљени шум реке која пролази између зидина града и цвркулт птица, склоњених под старим крововима. Застали смо на главном тргу, где један стари бунар чува хладовину и стотинак прича. За тренутак, зурили смо у капућино чији мирис се извијао из кафића и схватили да ни најживописнији град не заборавља свој почетак.

Долином Дрине, сутрадан смо стигли до Вишеграда. Аутобус нас је довезао на широк плато испред камених кула надахнутих средњовековном културом и архитектуром. То је добродошлица у град коме је Иво Андрић посветио своје име и дух, а који му се одужио сећањем и поклатио му Андрићград.

Градом доминира мост на Дрини, оличење приче о вечитом току живота. Дрина шири осећај непрекидног покрета и дубоке тишине. Стајали смо на средини моста, слушали хук воде и замишљали људе који су овуда некада пролазили – трговце, путнике, сељане, сањаре... Ветар је разносио мирис реке, мешавину свеже воде и камена, и стварао нам осећај да смо део нечег много већег од нас.

Окупили смо се последњи пут испред Андрићграда. Аутобуси су већ били спремни. Разредне старешине су још једном пребројале ученике. Док смо напуштали град, кроз прозоре смо гледали светла Вишеграда како се удаљавају, а Дрина је светлукала.

Свако од нас је са овог путовања понео нешто више од фотографија и сувенира, понеки осмех усред поноћног шапата, или онај осећај заједништва, јер баш овакви тренуци нас чине оним што јесмо. Пут нас води назад кући, где нас чекају позната лица, топли домови и приче које ћемо причати и причати... Знамо да смо на овом путовању открили не само нове градове, већ и делове самих себе. Док ово пишем, свесна сам да се свет мења, да ништа не траје вечно. А туга, иако тешка, лечи нас, јер тек када изгубимо тренутак, схватимо његову драгоценост и научимо да ценимо сваки будући. Нерођеним сновима и неиспачаним причама препуштам да нађу пут у неке будуће дане, надајући се да ће опет сијати, макар другачији. У тишини сећања остало само сами.

Софија Михаиловић V 4

Уна Марковић V 2

Алексеј Краговић II 2

Маша Јоксиминовић II 2

Лена Милановић VI 2

Милица Божићевић V 4

Теодора Стривојић II 2

Андријана Војновић III 2

Нина Бабић II 2

Миа Авдић II 2

Софија Петронијевић V 2

Алексеј Краговић II 2

Лука Тешовић IV 2

Тамара Илинчић V 1

Вук Ристовић II 2

Елена Ивановић II 2

Лена Милановић VI 2

Јелена Лаловић II 1

Стефан Милетић V 4

Песници међу нама

На прозору месец сја, сан ми долази са звезда. Метеори лете, ноћ је ту, шума тишину доноси. Птица пева, река тече, у мом врту грана се њише. На брду спавам, мир ми је, ливада пуна цвећа и песме.

Стефан Иванишевић VIII 4

Лепо је и свеже вече,
Спокој полако преплављује свуда,
Испод моста река мирно тече,
А у даљини су обриси ливада и брда.

Ходам полако кроз овај прелеп свет,
Небо је пуно звезда и ведрине,
Не чује се ни птичји лет,
Све што чујем је звук тишине.

Благи поветарац љуља суве гране,
Свуда је мир,
Храст тихо шушти и пази да не падне
Ниједан мали жир.

Шума пази будним оком
На своје станаре у сну дубоком.
А иза оног густог грања,
И месец сања, и свако спава.

Дуња Ојданић VIII 4

Већ је ноћ и сан ме хвата, гледам кроз прозор месец и звезде, док метеорит пада.

Са гране се у шуми чује птичји зов.

Ливаду обузела тишина. Брдом завладао мир, док испод моста крај мог врта река жубори.

И даље стојим крај прозора, сан ме хвата, али не знам зашто спавати не могу.

Богдан Живковић VIII 4

У шуми крај реке тишина,
Глува је ноћ,
Мост са птицама посматра пад метеора.
Кроз прозор видим врт
обасјан месецом и звездама.
Не знам да ли на брду спава дрвеће,
али у мом срцу је мир.

Вук Марковић VIII 4

Пут ме води до шуме коју обасјава ноћ,
Ветар разноси мирис испуцалих грана које су опале са дрвећа.
Корење испод густе траве прекриво је лишће,
Јесењу хладноћу згрејаће пламен ватре.
Сенка колибе која прекрива одсјај звезданог неба у реци,
Гумене чизме прескакале су мала удубљења које је киша направила.
Све је тише и тише, а шума полако урања у сан.

Ђурђа Чикарић VIII 4

V prelepí Sloveníjí

Наша посета Словенији у октобру 2024. год. на размени ученика била је незаборавно искуство!

Први дан смо провели упознајући школу и шетајући градом.

Следећег дана смо имали спортске активности, у којима смо се такмичили у кошарци, фудбалу и одбојци, а увече смо имали Halloween журку.

Трећег дана смо ишли у Љубљану и тај дан смо искористили да се што више зближимо.

Четвртак нам је био слободан дан, па смо га искористили да опет идемо у школу, а поподне у Цеље.

Сваки дан је доносио нова искуства и нова пријатељства, која ћемо сигурно јако дуго памтити.

Јана Костандиновић VIII 4

Питали смо наше госте из Словеније, када су нам недавно узвратили посету, да ли им се допада код нас и какви су им утисци. Ево како су нам одговорили...

Čeprav sem v Požegi še le en dan, sem glede mesta, šole in tudi ljudi opazila kar nekaj stvari, ki so mi všeč. Začnimo s šolo. Všeč mi je kako ima šola dvorišče na katerem se med odmori pogovarjajo učenci, poleg tega pa mi je všeč da lahko učenci med odmori zapustijo šolo in kako med glavnim odmorom hodijo po mestu ter si kupijo malico. Samo mesto pa mi je všeč, saj ima v primerjavi s Šentjurjem veliko kavaren, restaracij in trgovin. Všeč mi je tudi center mesta in kako sproščeno ter veselo tam izgledajo ljudje - Lea Veber, Дуњина гошћа.

Преведено: Иако сам у Пожери само један дан, приметила сам доста ствари о граду, школи и људима који ми се свиђају. Почнимо од школе. Свиђа ми се како школа има двориште у којем ученици могу да разговарају на одмору, а такође ми се свиђа што ученици могу да напусте школу за време одмора и како могу да прошетају градом и купе ужину током главног одмора. Свиђа ми се сам град, јер у поређењу са Шентјуром има много кафића, ресторана, продавница. Свиђа ми се и центар града и колико људи делују опуштено и срећно.

Z našimi prijatelji v Požegi

Do zdaj mi je zelo všeč. Ljudje so prijazni, center Požege je lep in tudi hrana je dobra. Jutri gremo v Beograd, česar se zelo veselim. V sredo pa gremo na Zlatibor, in v četrtek imamo športni dan. V Srbiji me gostuje Jana, pri njej se počutim lepo. Šola je tudi kar drugačna, danes imamo pouk od enih do šestih zvečer. Šola ni ena cela zgradba, ampak jih je več, v šoli lahko imajo telefone - Urška Podgoršek, Јанина гошћа.

Преведено: Стварно ми се допада до сада. Људи су љубазни, центар Пожеге прелеп, а храна добра. Сутра идемо у Београд, чему се веома радујем. У среду идемо на Златибор, а у четвртак имамо спортски дан. Јана је мој домаћин у Србији и са њом се осећам веома пријатно. Школа је такође доста другачија, данас имамо наставу од један до шест увече. Школа није једна цела зграда, већ више њих, и могу да имају телефоне у школи.

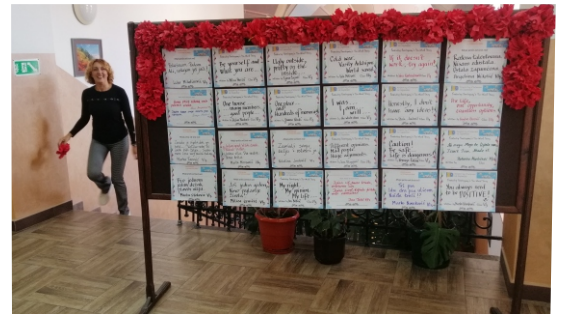
Otroci so bolj samo zavestni in govorljivi. 1. dan šole so se vsi hoteli se predstaviti in me spoznati, kar me je presenetilo. Tudi je dovoljena uporaba mobilnih telefonov, seveda ne med uro ampak med odmori. To se mi zdi normalno saj so to njihovi telefoni in imajo pravico uporabe. Tudi normalno mi je svobodno odhajenje izven šole med odmori - Đorđe, Лазарев гост.

Преведено: Деца су самосвеснија и причљивија. Првог дана школе сви су желели да се представе и упознају, што ме је изненадило. Дозвољена је и употреба мобилних телефона, наравно не током наставе, већ током одмора. Ово ми делује нормално, јер су ово њихови телефони и имају право да их користе. Такође је нормално да могу слободно да напустим школу током одмора.

МОЈА ПРИЧА ОД ШЕСТ РЕЧИ

Ученици старијих разреда учествовали су у литерарној радионици насталој по узору на Хемингвејеву причу од шест речи, „Најкраћу причу икад испричану“: „На продају. Ципелице за бебу. Неношене.“ Писали су приче од шест речи на српском и енглеском језику.

- Иду два пса улицом. Наиђе трећи!? - Марко Новаковић VI3
 Покушавам. Падам. Али, устајем још јачи! - Лука Милутиновић VI4
 Волео, престао и о томе причао! - Алекса Пекић VII2
 Рођена талентована. Нисам одустала. Остала запамћена. - Ангелина Николић VI4
 ...са понедељка сад скочи на петак... - Ђурђа Маричић VI2
 Од када се родиш, ти учиш. - Никола Тошић VI1
 Бити тужан, осмехнути се, наставити даље. - Николина Димитријевић VI1
 Не могу. Могу то. Успела сам.
 I can't. I can. Made it. - Катарина Маркићевић VI4
 Једно дете и много неостварених жеља. - Милица Николић VII3
 One life, one opportunity, countless options. - Богдан Ђуровић VII3
 The money will go, memories won't. - Сташа Стефановић VII2
 Just play... Have fun! It's worth! - Матија Ристовић VII4
 Be born, must live, never die. - Тадија Котарац VII4
 One man. Two bullets. Millions dead. (The story of Gavrilo Princip, the starter of WWI) - Миломир Никитовић VII4
 Once born. One life. Glorious death. - Михаило Крсмановић VII4
 Be, yourself, let people believe you. - Нина Милићевић VII2
 Cold war. Vasily Arkhipov world saved. - Вук Митровић VII3
 Неке птице никада неће полетети високо. - Лена Марјановић VII3

Свако нађе своје место под сунцем. - Дуња Марковић VII3

Један циљ, пуно труда, остварен сан.

Један живот, хиљаду прилика, мало искоришћено. - Јана Тошић VII3

Твоја животна прича је већ записана

Даљина показује колико је блискост битна.

- Милица Николић, Тања Радојичић VII3

Један град. Велики човек. Никад виђен.

Једна вила. Две сестре. Нова крила. - Марта Миросавић VII4

Звезда је сијала док га беше...

Велико небо ће увек бити жеља...

Свако море има свој моћни талас. - Марта Тановић VI3

Улице пуне воде. Чекам даља упутства. - Николина Полић VI2

Зора свиће, срце пева, тишина траје...

Месец сија, ветар носи, срце збори... - Дора Петровић VI2

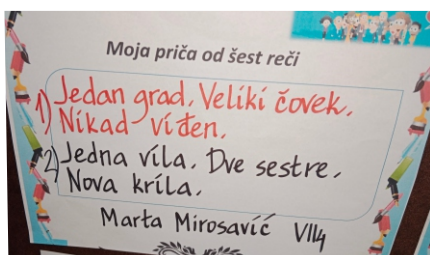
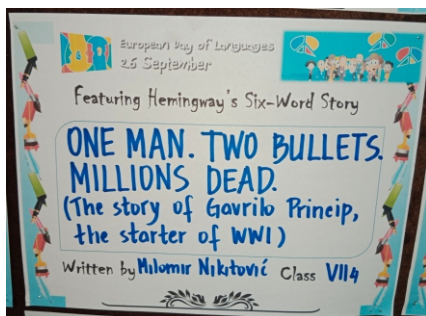
Живот је превише кратак за дијету. - Василије Ковачевић VI3

Замисли своју жељу и оствари је. - Николина Јордовић VI1

Још једна година, ново поглавље живота. - Милица Груичић VI2

У срцу пуном среће, љубав цвета.

Био једном један дечак плавих очију. - Марта Стоковић VI3

Реализовале и припремиле наставнице: Драгана Прокопијевић Кандић, Марина Петровић и Драгица Дидановић

Безбедност у покрету

Циљ пројекта „Безбедност у покрету“, чији је реализатор Форца, је увођење – проширивање зона успореног саобраћаја и зона „30“ у ужем центру града и зони вртића, школа и јавних установа, као и добијање бицикличке инфраструктуре и повећање безбедности свих учесника у саобраћају, са акцентом на осетљиве категорије, децу, старе и особе са инвалидитетом.

У оквиру пројекта једна од активности је била реактивација школског такмичења у бициклирању, у познавању правила саобраћаја намењеног деци узраста од V до VIII разреда. Ова активност је спроведена у сарадњи са ОШ „Петар Лековић“ и ОШ „Емилија Остојић“. За потребе такмичења, полигон у ОШ „Петар Лековић“ је приведен намени, срећен, офарбан и обезбеђени су недостајући стубови за саобраћајне знаке.

Такмичење се састојало из 3 дела: теоријски део, такмичење на полигону спретности у ОШ „Емилија Остојић“ и такмичење на полигону практичног понашања у ОШ „Петар Лековић“. Учествовало је укупно 25 ученика.

Прва три места у категорији девојчице V – VIII разред су освојиле:

Јована Вуковић – ОШ „Емилија Остојић“
Марија Јеротијевић – ОШ „Петар Лековић“
Нина Марјановић – ОШ „Петар Лековић“

Прва три места у категорији дечаци V – VIII разред су освојили:

Богдан Живковић – ОШ „Емилија Остојић“
Лазар Николић – ОШ „Емилија Остојић“
Андреј Златић – ОШ „Петар Лековић“

Припремио наставник Брано Рудић

Колаж ваших активности – организације, посете, учешћа...

Дан здраве хране – 16. октобар

У оквиру Дечије недеље, ученици четвртог разреда посетили су Пољопривредну школу, спомен чесму и цркву на Савинцу.

Уживали су у игри и дружењу на спортским теренима ФК „Савинац”.

припремила учитељица Светлана Илић

Посета Бакионици

Радионице – Сарадња – Вршњачки тим и педагог

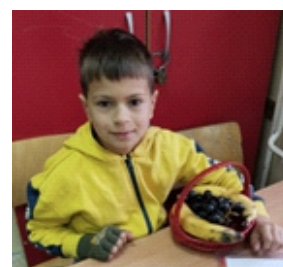
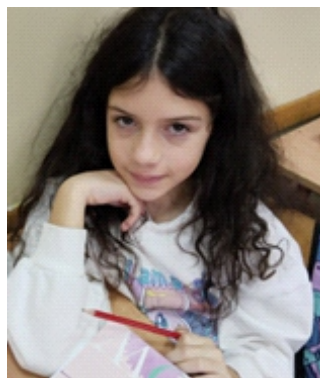
„Библиопчелица” – са Данијелом

Новогодишњи базар

Акције – Заједно и безбедно

припремио учитељ Александар Павловић

Шта све унемо...

Живот

Мој живот је као песма.

Ја сам дете из села. Волим да пишем приче за децу. Моји другари имају дивно мишљење о мојим реченицама и текстовима. Сваки пут када добијемо задатак да пишемо о љубави, другарству и лепоти, мој ум се испуни маштом. Највише пишем о природи. Она ме једноставно инспирише.

Књиге су ми промениле живот. Некада сам мислила да су књиге губљење времена али сада су ми јако занимљиве и поучне.

Нађа Илић 3. разред

Шта би се десило да нема нота

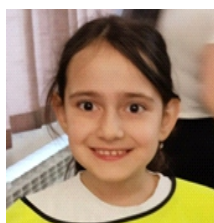

– Реци ми сад шта би се десило да нема нота.
 – Човече, ништа се не би десило! Може да се живи и без нота.
 – Али, да ли је тако? Композитори не би знали да компонују. Диригент би сишао с ума. Оркестар не би знао да свира. Хор не би умео да пева. Концерти се не би одржавали. Сав забринут, Моцарт би рекао: „Боже драги! Зашто ми је нотна свеска празна?“ И што је најгоре – музика не би постојала. Али захваљујући калуђеру Гвиду, такозваном краљу нота, музика постоји.

Мама

Кад је љута, она сева.
 Кад је срећна, она сјаји.
 Чита она дивне бајке
 и ушушка свакога.
 Ко је то? Сви знају.
 То је мама – херој света.
 Уме она и да грди – због доброг.
 Када се наљути, она је као змај.
 А када је мила, она је као маче.
 Штити она децу сву.
 Сваког на свету она је родила.
 Ко је то? Сви знају.
 То је мама – херој света.

Теодора Дукић 3.разред

Пролеће

Пролеће је, све сада расте
 убрзо стижу и наше прве ласте.
 О, птицо! Тако лепо певаш ти
 да ћу до неба скочити.
 Пролеће нам доноси
 срећу никад већу.
 Цвеће нам се рађа
 то је најлепше што се догађа.

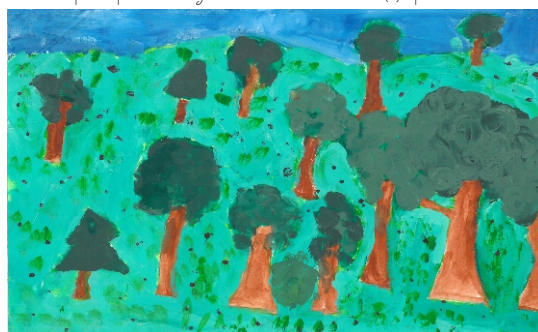

Вања Радовановић

припремио учитељ Александар Павловић

Ана Кузовић III 2

Марија Благојевић III 2

Другарство

Другарство је лек за сваку болест. И за сваку мржњу и за сваку тугу. Самоћу тера од нас и ствара нам осмех на лицу. Лепша је од сваког зла и улепшава сваки живот. Другарство има моћ која нас испуњава дивном светлошћу и даје нам љубав према нашим другарима. И свако дете у себи има моћ другарства која га носи у свет чуда.

Ана Милановић 3. разред

Вања Радовановић

Снови

За некога су снови леви, изненадни и неоствариви. Воде у бескрајну машту лепих ствари. Понекад се и не остваре, али лепо је маштати. У њима се мислима може остварити и неоствариво. Снови су некада леви попут меког, лепог, пуфнастог, белог облака. Снови су магични. Наши снови су само наши. Они могу бити инспирација за нашу будућност.

Поздрав од осмака

Растајемо се, али памтићемо...

Крај осмог разреда за већину нас представља тренутак пун емоција. Кроз ове четири године трудили смо се да учимо и растемо заједно. Сада, када долази крај овог периода, схватамо да се растајемо од једног поглавља свог живота, али и да носимо успомене које ћемо заувек памтити.

Сви ми, који смо провели заједно ове четири године, имали смо прилику да се упознамо и научимо много тога. Било је и лепих и мање лепих дана, али нас је све то зближило, обликовало и учинило јаким.

Сећам се првих дана у школи... Упознавања, стидљивости, неискуства, а сада, на крају осмог разреда, осећам да смо одрасли.

Свака нова школска година донела је нова пријатељства и лекције. Растајемо се, али памтићемо смех у учионицама, школске екскурзије и све оно што је чинило наше школске дане посебним. Памтићемо како смо заједно славили успехе, али и како смо се међусобно подржавали а да нисмо веровали у себе. Ове успомене, иако су нам се чиниле малим и небитним, подсећаће нас на наше одрастање и на све што смо прошли заједно.

Крај осмог разреда није само крај једног животног поглавља, већ и почетак новог. Спремни смо за средњу школу, за нове изазове и нове људе које ћемо упознати.

Растајемо се, али памтићемо све лепе тренутке. Увећ ћемо се сећати наше школе, наставника и свих тренутака који су нас учинили оним што јесмо.

Анастасија Миросавић VIII 4

Школа је за нас представљала место где живи срећа, где заједно постајемо бољи и савршенији. Нисмо учили сами из лекција, из уџбеника, учили смо како да будемо добри људи.

Наша школа чула је много смеха, буке, али је видела и туге. Све то било је изазвано пријатељствима у настајању, првим несугласицама, првим симпатијама... Кроз радост, кроз бол, обликовали смо себе.

Када погледам уназад, схватим колико време брзо пролази и да је већ прошло осам година! Толико

је успомена да, када бих писала о свакој, настао би роман.

Сећам се првог сусрета са другарима у петом разреду. Сви смо се брзо зближили. Пролазили смо заједно кроз доста тога помажући једни другима и нико од нас ништа од тога неће заборавити. Посебно ћемо памтити екскурзије и сва лепа места која смо обишли, дружења до касно у ноћ.

Обично схватимо вредност тренутка тек када га изгубимо. Сваки од њих је драгоцен јер смо учили на њему. Носићемо га у срцу као део једне младости која тек иде ка томе да се гради.

Део мене остаће заувек у тој једној клупи гледајући кроз прозор и тако наивно и младо маштати...

Ово није тек растанак, ово је увод у живот. Наша прича ће се тек развијати. Школи хвала на свему, остаће у мени слика која не бледи.

Милица Живковић VIII 4

Осам година прохујало је брзо. Свако од нас ће кренути својим путем као кликери када их устите низ степенице. Схватили смо да време брзо пролази и да морамо пазити на своје поступке.

Када одемо у нову средину, сетимо се лепих дана нашег заједничког школовања.

Огњен Ракић VIII 4

Као да сам јуче крочио у учионицу петог разреда, а сада завршавам осми. Погледам уназад и схватим колико тога се променило...

Ове године атмосфера у учионици се променила. Сви причају о упису у средњу школу и о томе шта ће даље радити. Неки ће ићи у друге градове, а неки ће заборавити старе другаре и старе, али лепе тренутке које смо заједно провели.

Увек ћу памтити како смо чекали да се заврше часови да бисмо се састали испред школе и ишли на кошарку на игралишту или на фудбал на мини-пичу. Памтићу како је Саво увек умео да орасположи цело одељење и како увек, када решим неки задатак, проверим код Богдана да ли је тачно. Памтићу часове физичког кад наставник говори: „Имате слободан час!“, па се после тих речи сви узбудимо, или како разредна каже: „Идемо напоље!“, па неколико другова пође са мном да узмемо лопту.

Био спреман или не, морам да напустим ову школу и људе са којима сам се дружио четири године. Морам почети све испочетка.

Вук Марковић VIII 4

одељење, школу и другове, али ме теши то што ћу упознати нове другове, ући у ново окружење. Често се питам какав ће бити мој живот у будућности, шта ће бити важни догађаји који ће га променити, са којим људима ћу проводити време...

Проблем је што ја, ако сам несигуран, постанем уплашен и нервозан. Волим да знам како ће нешто да прође, испланирам га до најмањих детаља, а у случају да не иде по плану, често постанем раздражљив и љут.

Сви пролазе кроз промене у животу, некада пожељне, а некада не. Не би требало да дозволимо њима да нас успоравају и плаше, јер промене су потребне, оне чине наш живот узбудљивим и занимљивим.

Ђорђе Дрндаревић VIII 4

Тешко је писати о опроштају, а да сузе не затрепери. Крај основне школе није само крај једног разреда, једног раздобља учења, већ крај целог једног детињства. Док изговарам ове речи, у мени се смењују слике као стари филм, који ми срце не дозвољава да зауставим.

Сећам се првог дана школе. Књиге су мирисале на ново, торба је била тешка, а све око мене непознато. А сада, осам година касније, та школа је мој други дом. Ови ходници су чули наш смех, ове учионице су сведочиле нашим успесима и неуспесима, а наставници су нас као светионици водили кроз немирне воде одрастања. Заједно смо расли, не само у висину, Научили смо да делимо, да праштамо, да будемо пријатељи. Свака свађа, свака шала, сваки излет постају успомене које ћемо носити у себи заувек.

И колико год понекад мислили да једва чекамо да одемо, сада бисмо дали све да још једном седнемо заједно у исте клупе, без брига о будућности која нас чека. Свако иде својим путем, а наши путеви можда се никада више неће укрстити као сада. Али заувек ћемо памтити све тренутке које смо делили, и добре и лоше.

Хвала мојој школи што ме научила да будем оно што јесам.

Александар Обрадовић VIII 4

Највише памтим дружења на одморима, тренутке када смо једни другима помагали и све оне дане када је учионица била пуна доброг расположења. Ти тренуци су нас зближили и претворили у малу породицу.

Јована Вуковић VIII 4

Ускоро напуштам основну школу, окружење у коме сам већ осам година. Узбуђен сам, али помало и уплашен и запитан шта будућност доноси.

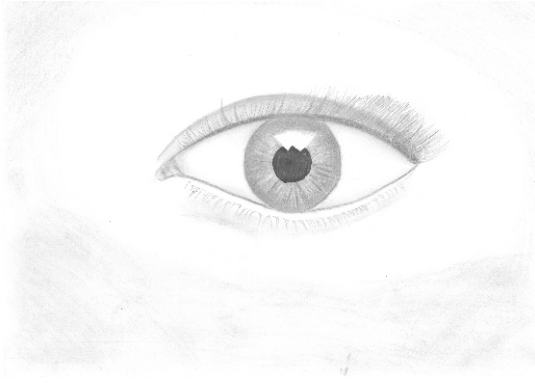
Није леп осећај знати да ускоро напуштам своје

Тамара Илинчић V 1

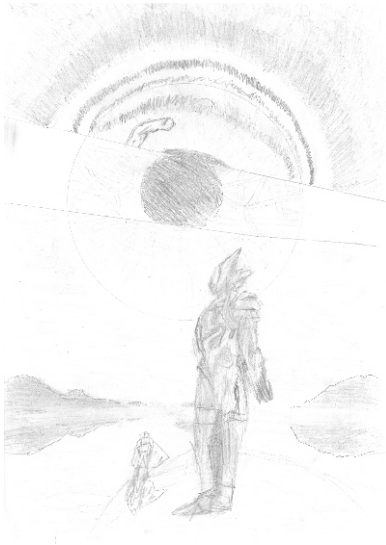
Теодора Гавриловић V 2

Теодора Гавриловић V 2

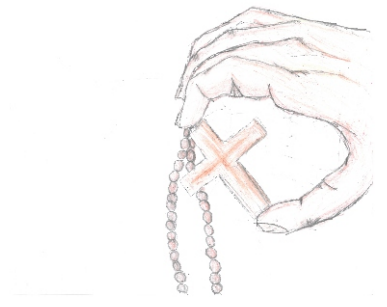
Марко Јованчић V 4

Сташа Јовићевић V 2

Богдан Марјановић V 2

Сташа Јовићевић V 2

Хелена Ковачевић II 1

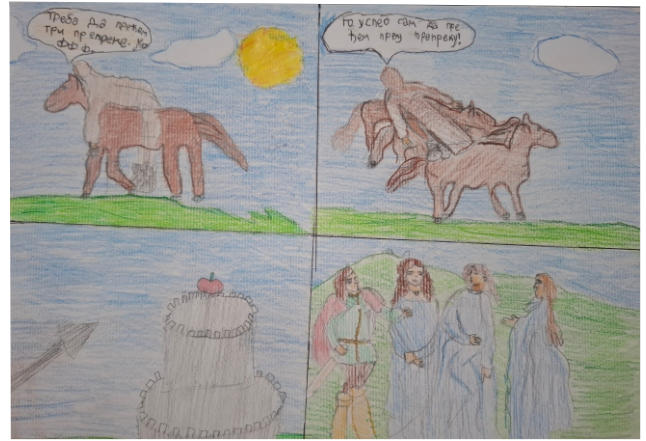

Јана Шојић V 1

Књижевност у стрипу

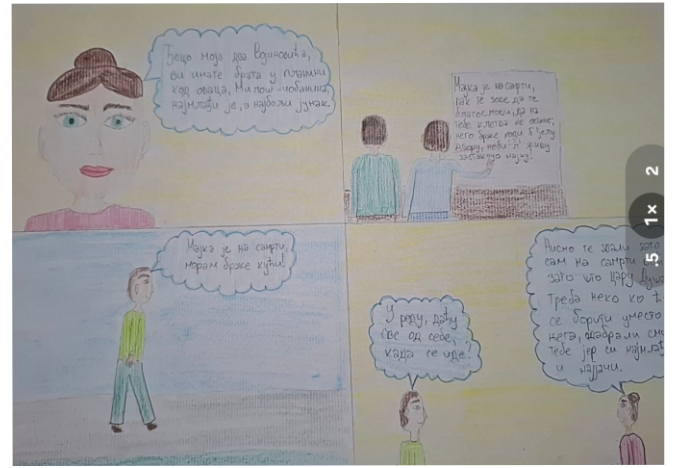
Јана Копуновић и Ана Марковић V 2

Сара Лазовић и Ана Марковић V 2

Дуња и Теодора Гавриловић V 2

Анђела Поледица и Софија Петронијевић V 2

„Женидба Душанова“

Лазар Перишић V 2

„Мој дека је био трешња“ VI 4

Ќутак за насмејан тренутак

Смешак, молим! 😊

„Бисери“ са часова :)

Наставница: – Децо, сутра пре подне у нашу школу долази песник Тоде Николетић.

Ученик: – А је л' он жив? 😊

Ученица има лепу свеску.

Наставница: – Је л' ти ово свеска из „Ќенгура“?

Ученица: – Није, из географије. 😊

Ученик (на часу српског језика): – Из граматике је најлакше читати лектуру. 😊

Ученик: „Наставнице, је л' није проблем само после часа да ја изађем кроз прозор? Плашим се да нећу стићи да купим сладолед.“ 😊

Александра Лазовић IV 2

Ученик на почетку часа пита да изађе у тоалет.

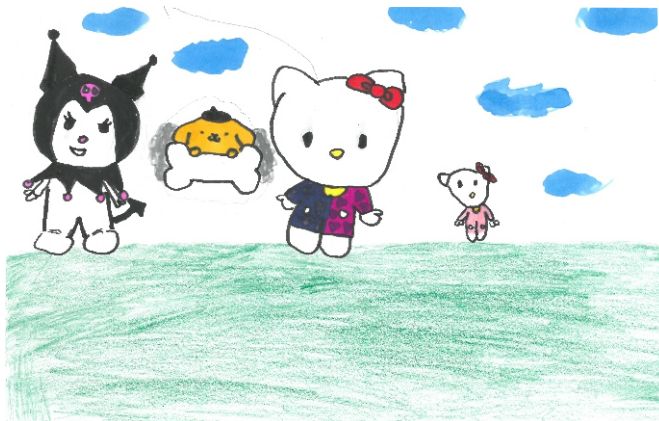
Наставница: – Зашто ниси био у тоалету на одмору?

Ученик: – Нисам могао јер је учионица била закључана. 😊

На часу српског језика чита се реченица: Нека ти буде успешно!

Наставница: – Каква је реченица по комуникативној функцији? 😊

Ученик: – Срећна.

Наталија Достанић IV 2

Ќуће су пуне снега и из њих излази дим. 😊

Док замишљам ову слику, омета ме цвркулт гаврана. 😊

Вук Васиљевић IV 2

Зорана Ћорђевић VII 4

Из ваших писмених задатака

Мали Принц је био пажљив и брижан и волео је овце. 😊

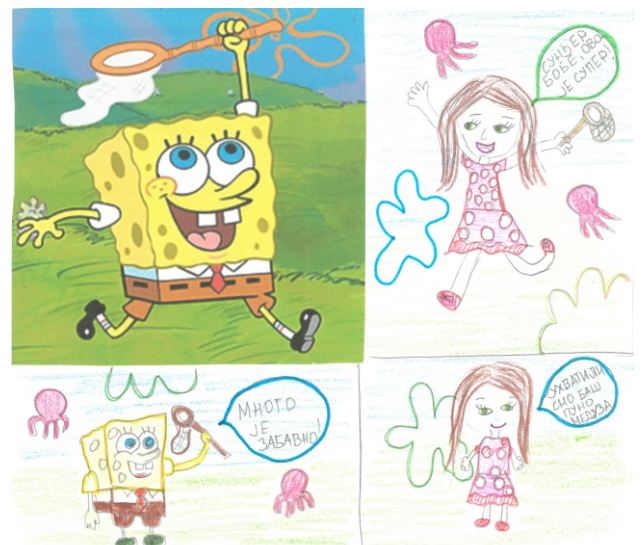
Свидело ми се што је толико саосећајна и што је замишљам прелепо и величанствено док је замишљам.

Мали Принц је, нажалост, преминуо и то ме је расплакало, да тако лобар човек умре са болним отровом од змије. 😊

Ружа је тражила да Мали Принц буде њен потрчко. 😊

Елена Ивановић II 2

Свако има нешто лично што никоме није слично

Анита Митровић VIII 4

Нађа Мајсторовић VI 1

Николина Јордовић VI 1

Милица Милетић VIII 1

Тијана Цвијовић VI 3

Тамара Васиљевић VIII 1

Ема Стаматовић VII 4

Мали матуранти 2025.

VIII 1

„Само ја знам:
никада више,
никада више,
нећемо се ухватити за руке
ни ходати од угла до угла
и покушавати узалуд да се сетимо док
ћутимо
нечега врло важног,
нечега толико огромно важног
чега се раздвојени никада више
нећемо моћи сетити.“

Мирослав Антић

VIII 2

VIII Прилипац

VIII 3

VIII Средња Добриња

VIII 4

VIII Pore